

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

19. Aarg. Nr. 18

Den 15 Juni 1870.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Forsvar for religiøs Frihed.

En Tale, rettet mod Culloms Udkast, holdt i de Forenede Staters Congress's Underhuus i Washington den 23de Marts 1870 af Utahs Delegerede W. S. Hooper.

Herr Formand! Jeg onsker at gjøre nogle faa Bemærkninger angaaende det overordentlige Udkast, som nu er under Behandling, og jeg udbeder mig Husets Opmærksomhed, thi jeg er her, ikke alene som et Medlem af det Samfund, som man faa grusomt søger at undertrykke, ikke alene som Utahs Delegerede, men ogsaa som en amerikansk Borger, for at udtale min høitidelige Protest mod Vedtagelsen af et Udkast, som har til Hensigt at fratage os vore kjæreste Rettigheder og medfører Fare for selve Republikkens Bestaaen.

Det er ikke min Hensigt at optage Tiden ved ubørligt at omtale de store Bidrag, som Utahs Folk har givet til Nationens Velstand. Der findes ikke noget Medlem af dette Huus, som ikke erindrer, i sine Skoledage at have iagttaget paa Landkortet den store Region vest for de Klippefulde Bjerger, kaldet den

store amerikanske Ort. Der, sagde Geographien, var en stor Region, hvor intet Menneste kunde leve, der var Vandkilder og Strømme, paa hvis Bredder saaes de hvide Been af Mennester og Dyr, som vare blevne forgivne ved at nyde af disses dødbringende Vand. Omkring Kanterne af denne store Ort og paa de faa Pletter af den, som vare beboelige, streifede Indianere, kun lidet mindre vilde end selve Orkenen.

Midt i dette ugjestfri Ode boer den Dag idag et Folk, hvis Antal beløber sig til 120,000, som ernærer sig ved Agerdyrking og Qvægavl. Allebegne sees der Tegne paa Industri, Drift og Energi. De omkringliggende Territorier Colorado, Idaho, Montana, Arizona og Nevada, hvis Indvaanere ernære sig ved Bjergværksdrift, bleve ved deres Oprindelse opfostret ved „Mormonerne“ Overflodighed af Livets Fornødenheder. Ud-

viklingen af disse Mineral-Territorier vilde ellers ikke have været mulig, men der fandtes i umiddelbar Nærhed et Folk, som drev Agerdyrking, og som leverede dem Livets Fornødenheder til en Pris, som kun var lidet høiere end den, der fordredes i de ældre og tæt befolkede Stater. De første Emigranter til Californien standsede paa deres trætte Vandring i Utahs Settlementer for tilligemed deres Trækdyr at samle Kræfter til den besværlige Reise, og Californien skylder Utahs Folk Tak for Millioner af Dollars og Tusinder af Menneskeliv, som ellers vilde være gaaet tabte.

Det er derfor at Utahs Folk i saa høj Grad fortjener Nationens Tak for den store Rigdom af Guld og Sølv, som er strømmet ind i deres Statkammer, saavel fra Californien som fra de nykomne Territorier.

Alligevel er dette kun en ringe Deel af vore Bidrag til Nationens Velstand. Vi have med Kjendsgjerninger klarligen beviist, at disse øde Ørkener kunne gøres frugtbare. Naar det store Land hiinsides Klippebjergene bliver udviklet og 40 Millioner Mennesker slutte sig til vort Banner, da skal Arizona, Nevada, Idaho, Colorado og Montana, rige ved deres frugtbargjorte Ørkeners Frembringelser, henpege til Salt Lake Dalen som Exempel og skjente dens udholdne Opdyrkere tilbørlig Agtelse og Anerkjendelse for at have lagt Grundvolden til det heldbringende Agerdyrkningsystem. Disse Resultater ere Utahs Gave til Nationen.

Da Robert Fultons første Dampstib langsomt bevægede sig fra New York til Albany, var det, hvad Skibets Værbi angik, en neppe begribelig Forøgelse af vor Handelsflaade, men den Kjendsgjerning, som han bragte for Dagen, at Dampkraften ogsaa kunde anvendes til dermed at drive Skibe mod Vind og

Strøm, var uvurdeerlig og berigede Nationen mere end en Gave af selve Skibet, om det end var bygget af og fragtet med fint Guld, vilde have gjort.

Jeg vil ikke, Hr. Formand, optage Tiden med yderligere at omtale Utahs Folks Krav paa Nationens Taknemlighed og Velvillie.

For første Gang i de Forenede Staters Historie er man fremkommen med et Forslag, som gaaer ud paa at anvende Nationens lovgivende Magt til Løsningen af moralste Spørgsmaal og til at udgive Love for Folkets Samvittighed.

For første Gang foreligger her et Udkast, som gaaer ud paa at straffe en Borger for hans religiøse Tro eller for hans Mangel paa Tro. Vi have en Lovbog, som navngiver og klassificerer Forbrydelser, og det har hidtil været Lovens Birtning at straffe Forbryderne for derved at formindste Forbrydelserne, og Forbryderne have rettet sig derefter. Hidtil er Ingen kommen for Dommeren med det Forsvar, at det, for hvilket han var anklaget, ikke var en Forbrydelse; hans Forsvar har kun været „ikke skyldig;“ og han har ikke betvivlet Forbrydelsens Strafbarhed, men dette Udkast gaaer langt udover Lovgivningens Omraade og omhandler Moraliteten, — religiøs Troes omtvistede Spørgsmaal — og efter først at have opsunken en Forbrydelse, søger det med eensidig Fordom og seltterisk Had at bestemme Straffen derfor.

Dette Udkast erklærer, at det System, som Moses lærte, som Gud anerkjendte og fra hvilket Kristus, vor Frelser, nedstammer, er en Forbrydelse, og at enhver Mand, som troer paa og udøver det, — om Forladelse, dette Udkast paastaar, som jeg strax skal bevise, at Troen derpaa alene er nok — at Enhver, som saaledes feiler, ikke skal forhøres, men strax dømmes; hans Børn skulle erklæres for

uægte, hans Hustruer jages bort, for at sulte ihjel og hans Eiendele confiskeres, i Virkeligheden til Gavn for nogle saakaldte moralste Reformatorer, som jeg antager for at være Grundlæggerne til denne Sag.

Det ærede Medlem fra Illinois, Forfatteren af detie Udkast, forsikrer os, at Polygami er en Forbrydelse, som Menneskene afstye, som Gud advarer imod og som enhver Stat i Unionen forbyder og straffer. Jeg respecterer det ærede Medlems Bevæggrunde; jeg troer han er inspireret af oprigtigt Had til det, han saa alvorligt modvirker; ingen jordiste Ting kunde bevæge ham til at øve Polygami. Forsørelser ere af Tusinder ansete for et Uheld, for hvilket den uskyldige Part maa bære hele Ansvar og Straffen; Forførelseren taber først sin Anseelse, naar han ægter sit Offer, og dette vilde være saaledes vederstyggeligt, at det ikke kunde taales, hverken af Gud eller Mennesker, og der maa derfor udgives Love til Forebyggelse deraf og til Straf derfor.

Medens jeg nærer Agtelse for det ærede Medlems Bevæggrunde og Moralitet, maa jeg dog tillade mig at betvivle hans Dygtighed som Lovkyndig. Polygami er ikke forbudt af hver Stat og Territorium, og den Herre vil forgjæves søge i Lovbogen for at finde dette Lovbud, thi det er ikke omtalt der og heller ikke er der anført nogen Straf derfor. Den Herre har forvevlet religiøs Tro med Forbrydelse. Der findes Forbud mod Ægtekab med to Hustruer (Bigami) og det er dette han figter til, idet han angriber Polygami. I sin Forstyrrelse angriber han blindt en ufsendt Tjende. Med hans Tilladelse vil jeg gøre ham opmærksom paa Forskjellen mellem Bigami og Polygami. Det Første er en Uret, som tilføies en Kvinde, naar en Mand ægter hende, medens han har en

Hustru, og lader hende være ubidende om at han allerede er gift. Dette Ægtekab er lovstridigt og tør ikke bestaa. Den tillidsfulde Kvinde har derved mistet sin Lykke og Ære, og hendes foregivne Mand kan med Rette straffes for denne Forbrydelse. Polygami derimod er den Gjerning at ægte flere kvinder, i den Tro, at det er tilladt baade af Loven og Religionen, og med paagældende kvinders Vidende og Billie.

Jeg antager, Herr Formand, at hvis jeg stulde berømme den gamle jeffersonske Grundsætning, „at den Regjering, som regjerer bedst, regjerer mindst,“ vil jeg ikke engang finde en Minoritet, som vil hylde denne Grundsætning, men naar jeg siger, at en Regjering som vor, der støttes af reen Demokrati, og søger at være en Regjering dannet og opholdt af selve Folket, og ikke levner Plads til Formynderen, endfige til Heren, kan jeg gjøre Fordring paa alle Partiers forenede Bistand. For at bibeholde en saadan Regjering i dens oprindelige Styrke, maa man overlade alle religiøse og moralste Spørgsmaal til Borgernes Samvittighed. Forsøg paa at krænke Religionen have foraarsaget, at Jordbunden er bleven vødet med Menneskeblod og gjort feed med Menneskebeen. Ingen Regjering har været stærk nok til at modstaae de fanatiste Anstrengelser, som fremkaldes af religiøs Forfølgelse. Vor Regjering vilde ikke kunne udholde en saadan Ombæltnings første Storm. Troer den ærede Herre fra Illinois t. Ex., at han ved at paaføre nogle enkelte oprigtige Guds Tjenere i Utah dette grusomme Slag vil blive mere retfærdiggjort af Borgerne, end han vilde blive ved at foreslaae Afstæffelse af Catholicismen, fordi man siger den er umoralst, eller ved en Lov, som gif ud paa at tilintetgjøre Jødernes Religion, fordi den er affikkende? Lad den

farlige Dør engang blive aabnet, lad det ene Troesfund reise sig mod det andet, lad Biblerne og Skolebøgerne give Plads for Sværdene og Bajonetterne, da ville vi finde, at Menneskene ikke ere bedre idag end de vare i de mørke Tidsalder, og vor agtværdige Regjering vil blive erindret som en sørgelig Drom fra forbigangne Tider.

Dette er ikke alene en filosofihist, men ogsaa en historisk Sandhed. I det jeg appellerer til Gders Dommekraft, støtter jeg mig til vor grundlovmæssige Regjeringens Grundvold. Fædrene, som flygtede fra deres Hjem i Europa til Amerikas Wildnis, gjorde det alene for at finde et Sted, hvor de kunde dyrke Gud overeensstemmende med deres Samvittighed. Det var af denne Grund at de underkastede sig Savn og Gjenvordigheder eller omkom iblandt dette Fastlands Urindvaanere; det var derfor de offrede deres Blod i Krige, indtil enhver Steen af vor Regjeringssbygning var helliget ved Martyrblod. Dog jeg behøver ikke at anvende Tiden til at omtale dette, thi Folkets oprigtige Æstertanke vil bringe det til samme Resultat, som det af mig berørte. Vor Grundlov, som endnu er bevaret fuldkommen og frisk, indeholder en Sætning, som ikke lader sig udslette uden at forarsage Tilintetgjørelse af ethvert Spor af en fri Regjering. Den lyder saaledes: „Ingen religiøs Prøve eller Egenkab skal nogensinde fordrø, ligesom intet religiøst Spørgsmaal skal komme i Betragtning som Betingelse for at kunne belyde et Embede eller en offentlig Stilling i de Forenede Stater.“ Skjøndt dette udtrykkelig staaer i Grundloven, bliver det dog ikke anset for tilstrækkeligt, og der staaer derfor endvidere: „Congressen maa ikke vedtage nogen Lov angaaende nogen Religions Indstiftelse eller forhindre nogen Religions fri Udøvelse.“

Ved Begyndelsen af min Beviisførelse er jeg bleven imødegaaet af Forsvarerne af dette overordentlige Udcast med den Paastand, at Polygami ikke kan betragtes som en Deel af vor religiøse Tro, at Grundloven vel beskytter os i Udøvelsen af vor Religion, men at vi ikke have Ret til at betragte vore Ægtefælle for en Deel deraf. En navnkundig Statsmand har i sin Beviisførelse anført det Tilfælde, at en religiøs Sect kunde ansee det for Ret at begaae Mord og gjøre Fordring paa Vestyttelse for nævnte Forbrydelses Udøvelse. Dette kan ikke stilles ved Siden af det nu omhandlede Princip, thi alle Love, saavel guddommelige som menneskelige, stemple Mord som en Forbrydelse, men ikke Polygami. Længere hen i mine Bemærkninger skal jeg bevise, at vi ikke alene have det gamle Testaments Garanti for Polygami, men ogsaa mange fremragende Skribenter i den christne Kirke lære og bifalde Lærdommen derom. Den eneste Grund, hvortil Beviisførelsen imod vore Anstuelser om Ægtefælle kunde støtte sig og imod at det udgjør en Deel af vor Tro, er den Paastand, at Ægtefælle er en civil Overeenskomst, og som saadan ikke hørende til nogen religiøs Lærdom. Alligevel findes der ikke nogen christelig Sect, som vil indrømme Rigtigheden af denne Paastand; den catholiske Kirke, den ældste af de christelige og iblandt de talrigste af Secterne i vort Land, stemmer overens med den „mormoniske“ Kirke i dette Punkt, og ifølge dens Lærdomme betragtes Ægtefælle for et af dens Sacramenter. Det er ikke paa nogen Maade en civil Overeenskomst, men tværtimod en religiøs Ordinance, og det indrømmes ikke, at en civil Myndighed har Raadighed over Ægtefælle eller Skilsmisse. Heller ikke er Ægtefælle i nogen anden christelig Kirke stillet paa lige Fod med civile Overeenskomster —

med en Hestehandel eller et Compagniskab i Handelsforretninger — men det betragtes som en civil Overeenskomst, forsaavidt vedkommende Parter, af visse gyldige Grunde kunne frigjøres for det ægtefabelige Baand ved visse betegnede Embedsmænd, ellers ikke. Christenheden nedbeder de rigeste Velsignelser over Ægtefæstet; de bestiftede Præster og Guds Tjenere give Ceremonien Styrke og Hjælp ved deres Nærberørelse og velsigne Parterne. I næsten enhver Henseende bliver Ægtefæstet anset for at være en religiøs Handling af samtlige kristelige Sæcter. Utsaa i dette Punkt, som er et af Hovedpunkterne i det foreliggende Spørgsmaal, ere den catholiske Kirke saavel som de øvrige kristelige Sæcter, baade i Theori og Praxis enige med „Mormonerne“ i at Bestyrelsen og Controllen af det ægtefabelige Forhold udgjør en væsentlig og uadskillelig Deel af deres Tro og religiøse Rettigheder, og Grundloven bestyrer dem i Nydelsen deraf.

Det „mormonste“ Folk er et kristeligt Samfund og troer fuldt og fast paa det Gamle og det Nye Testamente, paa Kristus's guddommelige Sendelse og paa hans Kirkes Gjenopbyggelse og endelige Triumf. Alligevel troe de ikke, at Himlens Lys og Styrelse fratoges Menneskene ved Korsfæstelsen paa Calvariebjerget, derimod finde de, at Gud i alle Tidsalder, naar Nødvendighed derved har været tilstede, har opreist Profheter for at tale til Menneskene og tilkjendegive dem sin Villie og sine Befalinger, og de troe, at Joseph Smith var en saadan Prophet, at Tiden var kommen, da yderligere Aabenbaringer vare nødvendige, og at de bleve givne til Menneskene gennem Joseph Smith.

I dette Punkt, fortsat Aabenbaring, som i Birkeligheden danner et af Hovedpunkterne i denne Diskussion, ere vi enige

med mange af den christne Kirkes kundige Ledere og med mange dybsindige Tænkere i vor Tid.

Ved Pilegrimsædrenes Afreise fra Holland til Amerika holdt deres elskede Pastor, den ærværdige Herr John Robinson, en Afstedsprædiken i en for den Tid forbausende og ualmindelig mild og fri Mand, som Mange, der i vor Tid gjøre Fordring paa at være Guds Præster, vilde gjøre vel i at efterligne.

Han sagde: „Brødre! Vi stilles snart fra hverandre, og om jeg nogensinde skal see Eder mere paa Jorden, veed alene Gud i Himlen, men hvadenten Herren har bestiftet det saaledes eller ei, besværges jeg Eder for Gud og hans hellige Engle, ikke at følge mig videre, end I have seet mig følge den Herre Jesum Christum. Hvis Gud aabenbarer Noget til Eder ved noget andet Redskab, vær da ligesaa beredvillige til at annamme det, som I have været til at annamme enhver Sandhed, jeg har forkyndt, thi jeg er overbeviist om og meget vis paa, at Herren har endnu mere Sandhed af sit hellige Ord at forkynde.

For min Deel kan jeg ikke tilstrækkelig beklage de reformeerte Kirkers Stilling, som ere komne til en Standsning i Religionen, og ikke for nærværende Tid ville gaae videre end Reformationens Stiftere have gaaet. Lutheranerne kunne ikke bevæges til at gaae udenfor hvad Luther lærte, og ville hellere døe, end annamme den Den Deel af Guds Villie, som blev aabenbaret til Calvin. Calvinisterne staae fast ved, hvad den store Guds Mand, som endda ikke havde seet Alt, efterlod dem.

Dette er en sorgelig Glendighed, thi endstjøndt Luther og Calvin vare brændende og stinnende Lys i deres Tid, opnaaede de dog ikke at erholde alle Guds Raad, og hvis de levede nu, vilde de være

ligesaa beredvillige til at modtage yderligere Lys, som de vare til at modtage det første. Jeg beder Eder at erindre, at det er en af Eders kirkelige Pagts Artikler, at I skulle være beredvillige til at annamme enhver Sandhed af Guds skrevne Ord, som bliver Eder forkyndt."

Og Ralph Waldo Emerson siger i en af sine gyldne Udtalelser: "Jeg forventer, at den Tid vil komme, da den høie Skjønhed, som henrykte hine Hebræers Sjæle og ved deres Læber udtalte Drakler for enhver Tidsalder, ogsaa vil tale i Vesten. De hebraiske og græske Skrifter indeholde udbødelige Sætninger, som have været Livets Brød for Millioner; dog ere de ikke uafbrudte, men stykkeviis fremsatte for den menneskelige Forstand i usfuldstændig Følgeorden. Jeg forventer, at den nye Lære vil fuldkommengjøre disse fortrinlige Love og give dem deres fuldkomne Ynde, og da vil Verden være Sjælens Speil."

Antag derfor, at Aabenbaringer til Menneskene til enhver Tid kunne forventes i Fremtiden, ligesom de stedse ere blevne givne i Fortiden, og saa er Diskussionen forbi. En Mand ved Navn Joseph Smith kom frem og gjorde Fordring paa at være en Guds Prophet, og det har behaget et talrigt Samsfund at anerkjende denne Fordrings Gyldighed. Dette Samsfund er religiøst og har godtgjort sin Bestaaen ved Gjerninger og Dpoffrelser, som have fremkaldt Beundring, selv hos dets Fjender. Det fremsætter visse nye Lærdomme angaaende kirkelig Regjering, angaaende Daab, selv for de

Døde og angaaende Ægteffab. I hvilket Punkt er det mere sandsynligt at man vilde erholde Lys ovenfra end netop det ægtefabelige? Den sociale Opgave er Tidsalderens Spørgsmaal. Mange af vor Tids meest fremragende Mænd og Qvinder have offret deres Evner til Studiet over den bedste Stilling for og det bedste Forhold imellem Kjønnene. Selv de Klogeste afvige fra hverandre i deres Ansuelser; der eksisterer en uendelig Disput mellem dem, der oprigtig søge at affasse det sociale Unde og søge at forbedre den unævnelige Stilling, som forurettede og lidende Qvinder nu indtage. Saalænge dette finder Sted, medens Tusinder af de Vdle og Rene af alle Partier og Secter nebbede den guddommelige Styrelse over deres Forsøg i at ophjælpe saldne Mennesker, er det da forunderligt, at den guddommelige Styrelse, som de saa høitideligt have anraabt om skulde komme og de Retfærdiges Bonner blive hørte? Det "mormonste" Folk troer, at Gud har talet og at han gjennem Joseph Smith har tilkendegivet den sande Løsning af Nutidens sociale Opgave. Medens de ikke forfølge Noget, som afviger fra deres Anskuelse om denne Aabenbarings guddommelige Oprindelse, gjøre de dog den uroffelige Paastand, at de have Ret til at ansee den for at være Guds Villie og til at være fri for Regjeringens Forsølgelser, og Ret til at have samme Tanke- og Talefrihed, som Grundloven saa viseligen hjemler ethvert religiøst Samsfund.

(Fortsættes.)

Stor Forsamling i Salt Lake City

for at modarbejde Vedtagelsen af Culloms Udkast.

(Fra „Deseret News.“)

(Fortsat fra Side 265.)

Dommer Hosea Stout sagde, at der fordrædes kun ringe Beviisførelse for at tydeliggjøre, at Congressen ikke burde vedtage dette Udkast. Han kom her i Aaret 1848, og da var det et frygteligt Land at see til, og der fordrædes dengang stor Tro hos Menneskene for at komme hertil og endnu mere for ikke at dø af Stræk efter at være komne her. Indianerne levede af Crickets (Store Græshopper), som paa den anden Side opaaede Nybyggernes Afgrøde. Han omtalte, at „Mormonerne“ havde bygget Byer, hvor Gulbgraverne kunde udhvile sig og blive forsynede med Proviant til deres lange Rejse til Minerne. Havde Mormonerne ikke været her, vilde denne Drk være bleven et Golgatha af døde Gulbgraver. Californien blev beboet og Regjeringen gav det en Statsregjering, medens den gav Utah en territorial Regjering, skjøndt Utah dengang havde dobbelt saamange Indbyggere som Californien. Congressen har ikke forkastet flere af dette Territoriums Love, vedtagne af vor lovgivende Forsamling, end af noget andet Territoriums, men hvis dette Udkast vedtages, skal der en meget dygtig Lovkyndig til at sige, hvilke Love der ikke derved blive kuldastede.

For mange Aar siden, da der var Tale om at give Oregon Begunstigelser med Hensyn til Loven om Nationens Domainer, blev Utah udelukket derfra. Congressen vilde dengang ikke begunstige Mænd, som havde flere end een Hustru, skjøndt Territoriets Delegerede, J. W. Bernhisel, paastod, at jo flere Hustruer en Mand havde, desmere Land behøvede

han. I 1867 blev der oprettet et Con-
toir for Salg af Regjeringens Domainer her, hvilket dannede en Garanti for Territoriets Indbyggere ligeoverfor Regjeringen. Blev dette gjort i Oprigtighed eller var det et stussende Bedrageri for at faae Penge ud af vore Kommer? Han mente, at det var oprigtigt handlet, thi han havde endnu betydelig Tiltro til Congressen, skjøndt Underhuset forleden Dag havde forvoldet ham meget Bryderi ved at vedtage dette Udkast, som han tidligere kun havde skænket liden Opmærksomhed. Han troede endnu ikke, at Udkastet vilde blive vedtaget af Senatet. Det var det meest Forunderlige, han nogenstinde havde seet i Stikkelse af en Lov, og hvergang han gennemlæste det, opdagede han nye Undere.

Han henviste i Korthed til de Arbejder, Folket i Utah havde udført ved at gjøre Landet stikket til Beboelse for Mennesker, og den Hjælp de ydede ved Anlægget af den store Jernbane og andre Arbejder, hvilket beviste Falskheden af de mange Spaadomme, som ere blevne forkyndte af Profheterne i de østlige Stater, hvor der, efter hans Mening, var flere Profheter, end der habdes Brug for. Folket her gif ud og toge fat paa Jernbanearbejdet, hvor de Andre slap, og suldførte den heriggennem. Derefter anlagde de en Sidebane til Territories Hovedstad og udsendte en Indbydelse til Verden at komme hertil med sin Oplysning og Civilisation og omtvende dette Folk. Han spurgte: „Er den amerikanste Nation bange for at blive omvendt af os?“

Han omtalte Vedtagelsen af den Lov,

som gav Qvinderne her Stemmeret, og meente, at dette satte Kronen paa Utahs Rænds Udelmodighed. Man sagde, at Qvinderne her vare Slaver, men denne Lov siger til Qvinderne: „Frigjører Oder, Veien staaer uhindret aaben.“ Derefter spurgte han: Hvad frygter Congressen for? Vil ikke enhver Forurettelse faae Dpreiſning, naar Qvinderne have Stemmeret og Jernbanen, saavel fra Ost som Vest, fører lige hertil? Qvinderne her kunne ved deres Stemmeret affstaae Polygami, hvad Dag det skulde være. Men, sagde han, iblandt alt dette kommer Congressen med dette Culloms Udkast og vil fremtvinge Sagens Afgjørelse, medens alle Besøgendes Vidnesbyrd er, at her findes et af de meest slittige og ordentlige Samsfund paa Jorden, og at det Gneſte, de have at indvende imod det, er Polygami. Han omtalte de første Hoiesteretsdommere, som bleve sendte hertil, men reiste tilbage den paafølgende Vinter, og den Rapport, som de afgave, hvori de klagede over den Omstændighed, at Embedsmændene havde det droit, thi Polygamisterne havde taget alle de smukke Qvinder. Han udviklede Sagens Stilling indtil 1862, da det blev vedtaget, at affstaae Slaveriet i de Forenede Stater, og eftersom det republikanske Parti havde omtalt Slaveri og Polygami som Tvillinglevninger fra Barbarismen, vedtog det Loven af 1862 for derved ogsaa at affstaae Polygami.

Han omtalte hvorledes Folk havde kjøbt Land paa Contoiret, og efterat de have betalt deres Penge for det, kommer dette Udkast og siger, at de kunne ikke faae Landet. Dog vidste Congressen lige saa godt dengang, da Contoiret for Salg af Land blev oprettet, at Polygami ovedes her, som den veed det den Dag idag. Han omtalte Chineseerne, som emigrerede til de Forenede Stater og bleve hilste

velkommen, uagtet Chineseerne drive Kleeſtoneri efter en uendelig større Maaleſtof end Folket i Utah. Han vidste dette, thi han havde været i China og selv iagttaget det. Han spurgte, hvorfor Congressen ikke henholdt sig alene til Polygami, hvis det var det Gneſte, den havde imod os, men tillige søgte at kuldaste enhver Domstol i Territoriet under Hoiesteret. Han meente ikke, at dette Udkast var en virkelig Afbildning af Repræſentanthuſets Sind, men at det var blevet opflammet til Vedtagelsen deraf ved Vidnesbyrd fra den ene Part, medens den anden ſlet ikke blev hørt; Vidnesbyrd, som mange af Medlemmerne fuldtvel vidste vare falske, da de hørte dem. Han troede neppe at Underhuſet forventede, at Senatet vilde vedtage Udkastet, og han forventede det heller ikke selv. Han sagde, at denne Forsamling havde til Hensigt at viſe Congressen, at Folket her sølte, at dette var et Valg mellem enten at underkaſte sig Lovens Straf, eller ved at adlyde den, underkaſte sig Ewighedens Fordømmelse.

Dommer B. Snow sagde, at det var falden i hans Lod at skulle gjøre nogle ſaa Bemærkninger angaaende dette Udkast. En Fader har Ret til at straffe sin Søn, naar denne er ulydig, og en Mand, der rider et Uſen, har Ret til at tvinge det tilbage paa den lige Wei, hvis det ſkulde afvige derfra. Imedens dette Territorium ikke hørte til de Forenede Stater og Folket boede i Telte, fordrede Regjeringen 500 Mand af os for at kæmpe for den mod Mexico. Var dette en retfærdig Andeel at fordre? Havde de øvrige Folk i de Forenede Stater i Forhold til deres Antal ydet en ligesaa stor Andeel, vilde der være bleven samlet en Armee tohundrede Gange ſaa stor, som Tilfældet var. Her ſandtes ingen civiliserede Love for „Mormonerne“ kom her.

De indtog Landet og havde militair Ret til at besidde det, da Landet, hvortil det horte, var i Krig med vort Land, og hvis noget Folk paa Jorden har Ret til at eie det Land, de beboe, da er det de Sidste-Dages Hellige, som kæmpede for det, opdyrkede og frugtbargjorte det. Han omtalte flere lovmæssige Enkeltheder i de afsluttede Traktater mellem de Forenede Stater og Mexico, Spanien og Frankrig, hvorved Landstrækninger bleve afstaaede til de Forenede Stater.

Han sagde, at hvorfomhelst indenfor Nationens Domainer der boede amerikanske Borgere, var Grundloven Landets høieste Lov og Alle havde lige Ret til dens Beskyttelse, og han bad Gud, at den maatte fremdeles vedblive at være det, hvad det end maatte koste at opholde den.

Den amerikanske Regjering er den bedste, Gud nogensinde gav til Mennesker, og han vilde, som amerikansk Borger, fortælle Regjeringen, at hvis den kunde formaae at tilintetgjøre en Religion ved Sværdets Magt, kunde den ogsaa oprette en Religion ved samme Magt, men at det var aldeles umuligt at bi-

beholde civil Frihed, uden ogsaa at beholde religiøs Frihed. Han henviste til Exempler i Historien for at godtgjøre sin Paastand, og inviterede de talentfulde og lærde Mænd fra Østen og Vesten til at fremkomme med Beviser derimod. Men, sagde han, hvis de kunde have affattet Polygami ved lærde Beviser, vilde de have gjort det uden at ty til Sværdets Magt.

Præsidenten bemærkede, at flere Herrer gjerne vilde have talet, men da Tiden var saa vidt fremskreden, vilde han foreslaae Forsamlingen at vedtage og understøtte Andragendet og Vedtægterne, som vare blevne oplæste, hvilket eenstemmig assisteredes. Talerne nøde store Bifald. Hr. Cannon oplæste en Skrivelse fra Agenten for det amerikanske Bibelselskab, som gik ud paa, at Bibler kunde faaes hos Brodrene Calter, som drive Boghandel heri Byen. En Herre spurgte, om de Skrifsteder, som understøtte Polygami, vare blevne udeladte i disse Bibler.

Hr. Cannon sluttede Forsamlingen med Bøn.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Et prøvet Folk.

(Fra „Mill. Star.“)

Der staaer skreven, at Herren vil have et prøvet Folk, og de Helliges Erfaring stemmer i Birkeligheden overens med denne Kundgjørelse. Fra det Dieblif en Mand kommer ind i Kirken og bliver kjendt som en Hellig, vil vore Sjæles Modstander paa en eller anden Maade opægge Menneskene til at tale Ondt om ham og staae ham og til at ansee ham for at være Skarn og Udsud paa hele Jorden. Der gives intet Folk, som har mødt saa haardnakket og vedvarende Modstand, eller hvis Principer have været betragtede med saadant almindeligt Misshag, som de Sidste Dages Hellige. Baaede som Individier og som et Samsund betragtet ere de Hellige indviklede i en stäubig Kamp mod Mørkets Magter og Menneskenes

Ugubeligbed, og dette vil vedblive at være Tilfældet, saalænge Djævelen har Magt paa Jorden. Det er ikke saa forunderligt, at Menneſtene prøve at opægge de Forenede Staters hele Magt imod Kirken, dette vil kunne forventes fra Tid til anden, indtil Guds Rige og Kirke har udviklet sig til overvældende Magt og Indflydelse.

Netop nu forsøger man i Amerika ved uhyre Anstrengelser at tilintetgjøre Guds Værk. Dette kan maaskee blive en Prøvelse for nogle af de Hellige, men Herren vil styre det til deres Gavn, som have hans Værks Udførelse for Die, ligesom han saa ofte har gjort før, og hans Værk vil desto hurtigere fremstynedes til Fuldførelsen af dets Bestemmelse.

Det Korstog, som man for Tiden forsøger at foretage mod de Hellige, kan Herren have tilladt for at prøve dem i Verdens Dine. De dannede Klasser i de Forenede Stater ere, som velbekjendt, meget fordærvede; de vedtage og haandhæve alstensk uretfærdige Love, snart for Penge og snart for Magt og Berømmelse, men handle sjelden overensstemmende med Retfærdigheden. Man trænger i høi Grad til en bedre regjerende Klasse, og hvis de Hellige over al Modsigelse bevise for Menneſtene, at de agte Sandhed og Dyd høiere end alt Andet, det være sig Gulb eller jordiske Rigdomme eller endog selve Livet, da kan Herren overdrage dem Bestyrelsen af menneſtelige Anliggender, naar han synes, og Menneſtene kunne fra deres Side ikke med Ret og Rimelighed betvivle hans Wiisdom i dette Skridt.

Det er derfor vor Gjerning at udføre, hvad vi troe og i Virkeligheden vide er Ret, uden at ændse Folgerne, thi de ere i Guds Haand, og han vil styre Alt til vort Gavn og Bedste, forsaavidt vi fremdeles forblive trofaste i det Lys, som han har skjænket os. Vi have Ret til at være Guds Medarbejdere, men er det derfor vort Værk? Nei, det er ikke; og som enkelte Individider betragtede, ere vi ikke uundværlige for dets Fremgang. Det er Herrens Værk, og forunderligt for vore Dine.

Ankomst af Missionairer fra Utah.

Brødrene Peter Madsen, Mons Andersen, Michel C. Christensen og Søren Christensen Thura ankom hertil fra Utah Søndagen den 5te dennes og vare alle vel.

Vi byde dem hjertelig velkommen til Skandinavien, og haabe, at det Arbejde, de ere udsendte for at udføre, vil krones med Held, saaledes at Mange ved deres Vidnesbyrd maae komme til Sandheds Erkjendelse og annamme det frelsende Budskab.

Correspondance.

Amerika

Provo City, Utah den 1ste Mai 1870.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder!

Skjøndt jeg ikke betvivler, at De er underrettet om Forholdene heri Dalen, følger jeg dog til at sende Dem nogle faa Linier. Min Familie og jeg ere vel og nære gode Følelser, og jeg troer neppe, at de Hellige nogenfinde have følt bedre eller været mere enige end for Nærværende.

Jeg har i Vinter besøgt de forskellige Byer i dette County paa en Missions-tour, og endskjøndt det endnu er mig lidt besværligt at prædike i det engelske Sprog, kan jeg dog ikke erindre at have følt bedre paa nogen Mission. Paa mange Steder fandt jeg store Forsamlinger af Skandinavere, med hvem det var mig en stor Glæde at samtale i vort Modermaal. Ved at besøge Mange af dem i deres Huse kunde jeg ikke undlade at bemærke og tænke paa Forfjellen i deres nuværende Stilling og den, de forlod i de gamle Lande. Her have de næsten Alle Huse, Haber, Land og Creature, og hvad der er endnu bedre, de have Fryd og Glæde i deres Hjerter. Smilet i deres Anslyn betegner, at Zion boer i deres Hjerter og at de i Provens Stund ville staae som Piller i Guds Rige. Heri

Provo findes mange Skandinavere og et udmærket skandinavisk Sangchor under Ledelse af Br. Mons Pedersen.

De er formodentlig ikke kjendt med de nye Planer (Culloms Udkast), som de Forenede Stater have lagt for at standse Fleerkoneriet. Vore Fjender begynde imidlertid at frygte Følgerne, medens de Hellige neppe tale derom. Vi bygge, plante og passe vore daglige Forretninger, som om der ikke eksisterede nogen „Cullom Bill“. Herren siger angaaende den celestiale Egtestabslov, at den Vidske, som fjender og ikke ablyder den, skal blive fordømt, men de Forenede Stater sige, at de, som vove at ablyde, skulle blive fordømte. Dette bliver altsaa en Sag mellem dem og Herren, og vi ville i al Stilhed see til og afvente Udfaldet.

Jeg for min Deel har kun een Fjende, for hvem jeg nærer Frygt, og som efter min Anskuelse er den eneste, der kan skade mig, og det er mig selv. Alligevel vil jeg kæmpe, og jeg haaber at vinde Seir.

De i Forening med de Hellige ere hilsede fra Deres i Pagten forbundne

Chr. F. Kempe.

Salt Lake City, den 9de Mai 1870.

Vidske Jesse N. Smith.

Kjære Broder!

Vi have netop sluttet den bedste Conference, som nogenfinde er bleven afholdt i disse Dale. Elias Smith blev valgt

til Præsident for Høipræsternes Qvorum. Forsamlingen ansloges til 13,000 Sjæle. Det nye Galleri blev taget i Brug, og

afgav Siddepladser til 3,000. Præsidenterne Young og Smith kunde høres overalt i Huset, og man hører nu meget bedre end da der ikke var noget Galleri. De maa ikke troe, at Alle i en saa stor Forsamling kunne høre, uden at Taleren anstrenger sig derfor, og kun faa af Vædsterne kunde udholde det ret længe. Præs. Joseph Young forsøgte to Gange, men maatte opgive det; han er tilligemed sin Søn Seymour kaldet paa Mission og de bleve velsignede dertil tilligemed flere andre Missionairer iaftes. De tage til England og ville maastee besøge de Hellige paa Fastlandet.

Utahs Sidebane gjør gode Forretninger og har i disse Dage fort Tusinder til Conferencen. Der er sluttet Overeenskomst med den store Jernbane om at befordre Passagerer fra Ogden til

Brigham City. Ogsaa fra Syden antom mange Bogne med Besøgende.

Conferencen varede i fire Dage. Tjenesten i Anledning af Præsident John Youngs Fordejsd afholdtes i Tabernaklet, og Præs. Geo. A. Smith og Vædste Geo. D. Cannon talte.

Græshopperne have allerede paa sine Steder begyndt deres Ødelæggelsesværk, men vi haabe, at der er udsaaet tilstrækkeligt baade til dem og Folket. Alligevel kan man næsten blive mismodig derover, da de paa flere Steder have opædt Afgrøden tre Aar itræk. Mange gjenemgaae Ordinanzen, Daab for de Døde, og de fungerende Brødre kunne ikke overkomme at udføre Ordinanzen for Alle, som melde sig, hvorfor Endeel maae vente.

Deres broderlige Ven

Robert E. Campbell.

Øverrig.

Goteborg, den 3die Juni 1870.

Præsident Jesse A. Smith.

Kjære Broder!

Ved disse Linier er det min Hensigt at gjøre Dem bekendt med min Reise, siden jeg tog Afsted med Dem og de kjøbenhavnstehellige paa Dampskibet i Malmö Havn.

Dagen efter (den 23de s. M.) forlod jeg Malmö og reiste til Sonteping, hvor en god Forsamling blev afholdt om Aftenen. Det var mig en Glæde at træffe sammen med de Hellige der, og de syntes ikke mindre glade ved min Kærværelse.

Jeg antom til Stockholm den 25de og blev venlig modtaget af Brødrene der. Conferencen var allerede begyndt om Formiddagen, og om Aftenen afholdtes endnu en Forsamling, hvor Missionairerne af-

gave deres Rapporter om Tilstanden i Grenene. Det fremgik heraf, at Conferencen var i en trivelig Forsamling, navnlig i Stockholm, Westmanland og Upsala, og at Missionairerne vare nidkjære og trofaste Mænd, som havde Guds Riges Opbyggelse og Menneftenes Frelse for Øie. Af den samlede Rapport fremgik det, at der i det forløbne Halvaar var døbt 129 Individuer, og det haabes, at Fremtiden vil blive ligesaa riig paa Frugter, idet Mange vare begjerlige efter at blive bekendte med Evangelietz Principer, som de forkyndes af de Sidste Dages Hellige. Vi havde en glad Tid tilfammen og Guds Aand var rigelig ud-

gydt over Conferencen. Salen var næsten overfyldt og Alles Ansigtter straalende af Glæde og Tilfredshed.

Den 28de forlod jeg, i Selskab med Br. Eric Peterson, Stockholm for at tage til Norrkøping, hvor vi ankom samme Dags Eftermiddag og traf Brødrene G. N. Petersen, S. Holmberg og B. N. Walter. Samme Aften begyndte vi Conferencen og hørte Brødrenes Rapporter. I hvorvel det ikke kan siges, at her var tillagt saamange Medlemmer som i Stockholms Conference, kunde der dog ikke spores nogen Slaphed hos Brødrene, men de viste Alle Villighed og Nidkjærhed til at arbejde i Viingaarden. De mange Kærdomme og Opmuntringer, som bleve givne af Brødrene, ville sikkerlig have en god Virkning, og om vi troligen saae og vandre, vil Herren give Vægten i sin beileilige Tid.

Fra Norrkøping tog jeg i Forening

med Brødrene Holmberg og Walter Veien ad Motala Strømmen, samt Soerne Wernern og Wetteren til Gøteborg. Br. S. Pedersen var glad ved vor Ankomst, og vi haabe at skulle have en god Conference i Pintsedagene.

Jeg lykønsker Dem, Br. Smith, til Deres Afløsning som Præsident over den skandinaviske Mission, og haaber, at Guds Bæret i Fremtiden maa trives heri Skandinavien under Br. Cluffs Veiledning, som det har gjort under Deres vise Bestyrelse.

Jeg agter at rejse herfra Tirsdagen den 7de dennes, og vil saaledes kunne være i Kjøbenhavn Onsdag eller Torsdag.

Modtag mine bedste Ønsker og en venlig Hilsen, hvori Brødrene forene sig. Deres Broder i den nye og evige Pagt
Lauritz Larsen.

Aarhus, den 4de Juni 1870.

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder!

Antagende, at det mulig vil interessere Dem at erfare lidt om mine Udflugter, siden jeg forlod Kjøbenhavn, tillader jeg mig at sende Dem disse Linier.

I Forening med Broder Mortensen ankom jeg til Odense Onsdagen den 16de Mai. Om Aftenen afholdtes Forsamling, ved hvilken Leilighed vi afslagde vort Bidnesbryd for mange opmærksomme Tilhørere, saavel Hellige som Fremmede.

Efter et Par Dages Ophold i Odense reiste jeg til Fredericia, hvor jeg overværede Greensmødet. Torsdagen den 26de afholdtes en god Forsamling i Veile og den paafølgende Sondag havde jeg i

Forening med Brødrene Leilighed til at forkynde Evangeliet for en stor Forsamling i Horsens. Jeg havde Leilighed til at besøge de fleste Hellige i Horsens Green, og blev meget hjertelig modtaget.

Det har i Sandhed været mig en behagelig Tour, og jeg er nu temmelig vel bekendt med Forholdene i de forskjellige Dele af Conferencen og kan med Glæde berette, at de Hellige havde det i Almindelighed godt. De ere vel fattige paa denne Verdens Gods, men de sole sig lykkelige og glade og ere beredvillige til at understøtte Guds Rige og Tjenere.

Det arbejdende Præstedomme bestaaer af gode og trofaste Mænd, og det er min Tro, at Guds Rige vil gaae fremad her i Conferencen. Hvad mig selv angaaer, da kan jeg sige, at jeg stedsfe føler mig mere og mere glad og lykkelig ved at være en Medarbejder for Evangeliets Forskyndelse og Guds Riges Fremme her i Udspreddelsen, og lærer mere at stole paa Herren og overlade mig i hans Haand.

Frygtende for at trætte Dem, vil jeg slutte med en hjærlig Hilsen til Dem selv og Brødrene i Deres Nærhed, hvori Brødrene Henriksen og Provstgaard forene sig.

Deres Broder og Medarbejder i Evangeliet

John H. Hougard.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Novbr. 1841.

(Fortfat fra Side 272.)

Den gamle Prophet har sagt, at den Høiestes Hellige skulde slides op. Dette er til en vis Grad allerede gaaet i Opsyndelse, thi Mange ere formedelst megen Forsølgelse blevene udmattede og deres Legemer ere lagte til Hvile for ikke at opstaae for den første Opstandelses Morgen. Og endstjøndt vi have Fred med Folket i disse Stater, er der dog Mange, som gjerne vilde bortlede og ødelægge de Svage i Troen formedelst deres Indflydelse og taabelige Løgne. Naar I ankomme til vor Ryst og medens I seile opad vore Floder, maa det ikke forbause Eder, naar I høre de Ugudeliges falske og urene Sprog, som altid er rede til at tale om, hvad de ikke forstaae, og med Glæde vilde tilintetgjøre den høieste Guds Prophets Charakter tilligemed Alle, som ere forbundne med ham, ved mageløs Banden. Vi ville ikke gjøre Eder mismodige, men vi ønske ikke, at I skulle være uvidende om det Værste, som venter de Retfærdige.

Hvis de Hellige ikke ere forberedte

paa at fryde og glæde sig, naar de høre Propheten og dem selv blive forkastede som Ondt, som Fraadsere, Viindrankere, Benner af Toldere og Syndere, Belzebub, Tyve, Røvere og Mordere, da ere de ikke forberedte paa at indsamles. Hveden og Klinten maae voze sammen indtil Høsten. Naar Høsten kommer, vil Hveden blive samlet i Loen; saaledes ogsaa med de Hellige, thi Zions Staver ere Loen. Her ville de gjennemgaae alle slags Vansteligheder, Gjenvordigheder og Møisommeligheder og Alt, hvad der er beregnet paa at tilintetgjøre deres Fred, som de kunne forestille sig, og tusinde andre Ting, som de ikke kunne forestille sig, men den, der forbliver trofast indtil Enden og indtil alle Avner, al Overtro, Daarstab og Wantro er bortkærftet, og ikke lader sig bortveire tilligemed Avnerne formedelst Lognerens urene Tunge, skal blive frelst. Hvis I ere forberedte paa alle disse Ting, hvis I hellere vælge at taale Ondt med Guds Folk, end at nyde Syndens Forlystelser for et Dieblif, saa

kom hertil og tag directe ad New Orleans og derfra opad Mississippifloden, thi Omkostningerne ere saa meget mindre og Skibsleiligheden saameget fordeelagtigere end over Montreal, New York eller Philadelphia, at det er Viisdom for de Hellige at lande i New Orleans; og værer endelig beredte paa at rejse saa betids, at I kunne ankomme hertil i den kolde Aarstid; thi den Forandring fra Englands kolde Clima til den varme Aarstid her ville de Hellige ikke kunne udholde, førend Troen i Kirken bliver større.

I denne Region findes Tusinder og Millioner Acres Land, som ere udyrkede og som kunne erholdes paa billige Vilkaar, og vi ville hilse den Tid med Glæde, da disse udyrkede Ørkener ville blive ombannede til dyrkede og frugtbare Marker af dem, som nu mangle Beskjæftigelse.

Naar Brødrene ankomme, vil det være bedst for dem, forsaavidt de ønske Raad, at henvende sig til nogen af de Tolb, thi ved at gjøre saaledes, ville de undgaae at komme under Indstybelse af ugudelige Mænd, som ubemærket have sneget sig ind i Kirken og ville kuldaste Sandheden for deres egen Bindings Skyld, hvis der gaves dem Leilighed dertil.

Kirken har paabegyndt Anlægget af en ny By, 20 engl. Mile herfra, nedad Floden og 1 Mil fra Warsaw, som kaldes Warren, hvor mange Byggepladser og meget Land i Nærheden ere tilsalgs

paa billige Vilkaar, og det vilde være viist for mange af Brødrene at standse der, thi Bygningsmaterialier ere billigere og der er bedre Leilighed til at forskaffe sig Arbeide og Føde, end her.

Warsaw ligger ved Foden af Des Moines Bandsald og har en af de bedste Beliggenheder, med Hensyn til Handel, af nogen By i Besten.

Saaavidt Brødrene have Midler, ville de gjøre vel i at forsyne sig med forskelligt Værktøi, hørende til deres Profession, det være sig Tomrere, Snektere, Meubelsnektere, Hattemagere, Bødtere, Murere, Bogtrykkere, Bogbindere, Garvere, Feldberedere etc., og alle slags Rekviziter hørende til Fabriksdrift og Stoberi, (naar de ikke ere for vanskelige at transportere) saa at de, naar de ankomme hertil, selv kunne være istand til at begynde en Forretning og give Beskjæftigelse til Spindere, Vævere, Formere, Ternstobere og Haandværkere i enhver Branche, thi alle slags Uldvarer, Bomuldsvarer og Istenkramvarer ville finde god Affætning i nogle af de nye Distrikter, og en viid Mark er nu aabnet for Capitalister i Nærheden, selv om Capitalen ikke er stor, og vi ville fremhæve, at sieblikkelig Anlæggelse af enhver Slags Fabrik iblandt os vilde være til Gavn og Fordeel saavel for de deri interesserede Individider, som for Kirken i Almindelighed.

(Fortsættes.)

Statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Scandinavien.

For 1ste Halvaar 1870.

Conferencer.	Grene	Højpræster	Af de Halvfjerds	Wester	Præster	Lerere	Diaconer	Medlemmer	Døbt	Udelatte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.													
Kjøbenhavn	7	1	2	69	25	22	17	754	68	47	2	5	890
Aalborg . . .	5		2	59	14	9	7	503	40	33	1	7	594
Aarhus . . .	6		1	43	13	16	4	407	32	12	3	3	484
Århus	5		1	31	12	9	2	246	23	24		1	301
	23	1		202	64	56	30	1910	163	116	6	16	2269
Norge.													
Christiania . .	7		2	65	33	44	10	655	54	44	7	5	809
Sverrig.													
Stockholm . .	9		2	37	13	26	10	479	114	30		6	567
Göteborg . . .	5		1	31	6	7	14	208	9	11		8	267
Norrköping . .	5		1	25	9	11	5	284	19	13	1	1	335
Skåne	18		1	54	20	18	6	448	63	28		5	547
	37		5	147	48	62	35	1419	205	82	1	20	1761
Summa	67	1	13	414	145	162	75	3984	422	242	14	41	4794

Indhold.

	Side.		Side.
Forsvar for religiøs Frihed	273.	Correspondance	283.
Stor Forsamling i Salt Lake City (Afttet)	279.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	286.
Redaktionens Bemærkninger (Et pro- vet Folk)	281.	Statistisk Rapport	288.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. C. Bording.